

[Juul-Madsen.]

Jeg er vel opmærksom på, at nærværende forslag ikke løser alle problemer, heller ikke for de pensionister, jeg omtalte før. Men loftet over grundskylden vil løse nogle af problemerne. Andre af problemerne vil løses ved vort forslag om ændret beskatning af det såkaldte „overskud på ejendomsskemaet“. Og endelig må jeg måske tilføje, at vi ikke står fremmed over for den tanke, at vi bør kunne finde frem til at sikre, at pensionister i parcelhuse ikke skal betale højere ejendomsskatter end i det sidste år umiddelbart forud for pensioneringen.

Ud fra disse synspunkter skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af ligningsloven*.

Lovforslaget omfatter to forskellige ændringer.

Den ene drejer sig om at give ret til standardfradrag til indehavere af ejerlejligheder i lighed med parcelhusejere. Der er ikke nogen rimelig begrundelse for at mene, at der ikke er udgifter forbundet med vedligeholdelse af ejerlejligheder. Og indehaverne af disse bør derfor have samme ret til at fradrage vedligeholdelsesudgifterne som parcelhusejere.

Det andet forslag er stillet, fordi vi finder det vigtigt at stimulere opsparingen i parcelhuse og ejerlejligheder. Det er urimeligt at straffe de mennesker, som efterhånden har nedbragt deres lån i ejendommen eller lejligheden så meget, at lejeværdien af egen bolig overstiger udgifterne til ejendomsskatter, renter på prioritetsgælden og udgifterne til vedligeholdelse, i hvilket tilfælde der foretages en regnskabsmæssig forhøjelse af den pågældende ejers skattepligtige indtægt og dermed en forhøjelse af indkomstskatten.

Som reglerne nu er udformet, indebærer de ikke noget incitament til at afdrage gælden i huset eller lejligheden så hurtigt som

muligt. Tværtimod føler mange en tilskyndelse til at optage nye lån for at forhindre, at der opstår det såkaldte „overskud på ejendomsskemaet“.

Undlader vi derimod at beskatte dette overskud, vil vi stimulere de pågældende til at bringe underskuddet ud af verden, fordi de derefter ved yderligere afdrag på deres gæld vil opnå den fordel, at besparelsen i renteudgift bliver skattefri.

Forslaget vil derfor medvirke til at skabe den større nyopsparing i vort samfund, som alle efterlyser.

Betydningen af forslagens gennemførelse vil naturligvis være forskellig for de forskellige kategorier af ejere af parcelhuse og ejerlejligheder. Størst umiddelbar betydning vil forslaget have for de pensionister, der bor i deres eget parcelhus, og som kun har meget beskedne indtægter ved siden af folkepensionen. Ikke blot undgår de ved forslagens gennemførelse at skulle betale skat af en helt fiktiv indkomst — det er jo især ældre mennesker, der har nedbragt prioritetsgælden — men de vil efter forslaget også undgå det nuværende og meget betydelige nedslag i pensionstillægget. For denne kategori af pensionister vil forslagens gennemførelse betyde en meget væsentlig lettelse af deres økonomiske situation.

Hensynet til netop at sikre, at det bliver de relativt dårligst stillede af parcelhusejerne m. fl., der får de største fordele, er baggrunden for, at vi stiller forslag om, at man ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kun skal kunne se bort fra de første 4.000 kr. af et eventuelt overskud på ejendomsskemaet. Fastsætter man ikke et sådant maksimumsbeløb, vil fordelene for ejere af virkelig dyre parcelhuse eller lejligheder kunne løbe op i meget store beløb.

Skattedepartementet har skønnet, at det provenumæssigt vil koste stat og kommuner imellem 35 og 50 mill. kr. årligt, hvis man undlader at beskatte parcelhusejernes overskud på ejendomsskemaet. Forudsætningen for denne beregning var, at der ikke fastsattes et maksimumsbeløb, hvorfor provenu-

[Juul-Madsen.]

tabet ved nærværende forslag vil blive endnu mindre.

Ikke mindst de ældre mennesker, der overvejer, om de har råd til at blive boende i deres parcelhus, vil med største spænding afvente folketingets behandling af dette forslag. Jeg skal derfor anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i folketinget.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om grundejerbidrag til offentlige veje. (Vejbidragslov).

Dette forslag er ligesom det forslag til lov om private fællesveje, der blev fremsat i folketinget den 3. november 1971, udarbejdet på grundlag af udkast afgivet i 1964 af ministeriet for offentlige arbejders vejlovsudvalg. Udkastet er indeholdt i betænkning nr. 367/1964 om private fællesveje og vejbidrag.

De nugældende regler om vejbidrag til offentlige veje indeholdes i den københavnske gadelov af 1857 og i vejvedtægter, der med gadeloven som forbillede er indført i et flertal af kommunerne. Forslaget tilsigter en afløsning og modernisering af såvel gadelovens bestemmelser som vejvedtægtsreglerne, således at de principielle regler optages i vejbidragsloven. Herved opnås bl. a., at reglerne i modsætning til nu bliver ensartede for hele landet. Forslaget afviger på en del punkter fra betækningsudkastet. I bemærkningerne er der nærmere redegjort herfor.

Særlig kan fremhæves, at hovedlandeveje — der fra den 1. april 1972 skal administreres og fuldt ud finansieres af staten — er undtaget fra forslagens bestemmelser. Motiveringen herfor er, at det ikke skønnes rimeligt at pålægge grundejerne ved disse veje, der primært betjener den gennemgående trafik, vejbidrag.

Forslaget indeholder ligesom den københavnske gadelov og vejvedtægterne bestemmelse om grundejernes ret til at kræve, at vejbidrag betales over en årrække. Afdragsperioden er foreslået fastsat af vejbestyrelsen for hvert enkelt arbejde under hensyn til bidragets størrelse. Afdragsperioden kan dog ikke være under 5 år og ikke over 20 år. Forslaget svarer på dette punkt til vejlovsudvalgets udkast. Siden udvalget afgav sin

betænkning i 1964, er der imidlertid sket en udvikling på dette område, som nok gør det mindre rimeligt at tillade en afdragsperiode på op til 20 år. Imod så lang en afdragsperiode taler bl. a., at indenrigsministeriet som led i bestræbelserne for at øge den kommunale selvfinansiering har gennemført, at kommunale lånoptagelser uanset lånets løbetid skal afvikles over skatteudskrivningen over 15 år. På baggrund heraf forekommer en afdragsperiode på maksimalt 15 år at være mere hensigtsmæssig; og jeg er derfor indstillet på at foreslå bestemmelsen ændret i overensstemmelse hermed. Det samme gælder med hensyn til den tilsvarende bestemmelse i forslaget til lov om private fællesveje.

Idet jeg i øvrigt skal tillade mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg herefter anbefale forslaget til tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om midlertidig importafgift.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 45) findes i tidenden sp. 951, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 331).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Orla Møller: Under udvalgsarbejdet har vi også denne gang fået et meget stort antal henvendelser, nogle i skriftlig form og mange ved personligt fremmøde. Jeg kunne egentlig godt have ønsket, at et sådant udvalgsmøde var åbent for offentligheden eller for pressen. Jeg tror, man kunne have givet den mest fremragende forklaring på, hvordan der arbejdes i erhvervslivet, og lavet et oplysningsarbejde, som erhvervslivet kunne have haft stor gavn og glæde af. Det har på